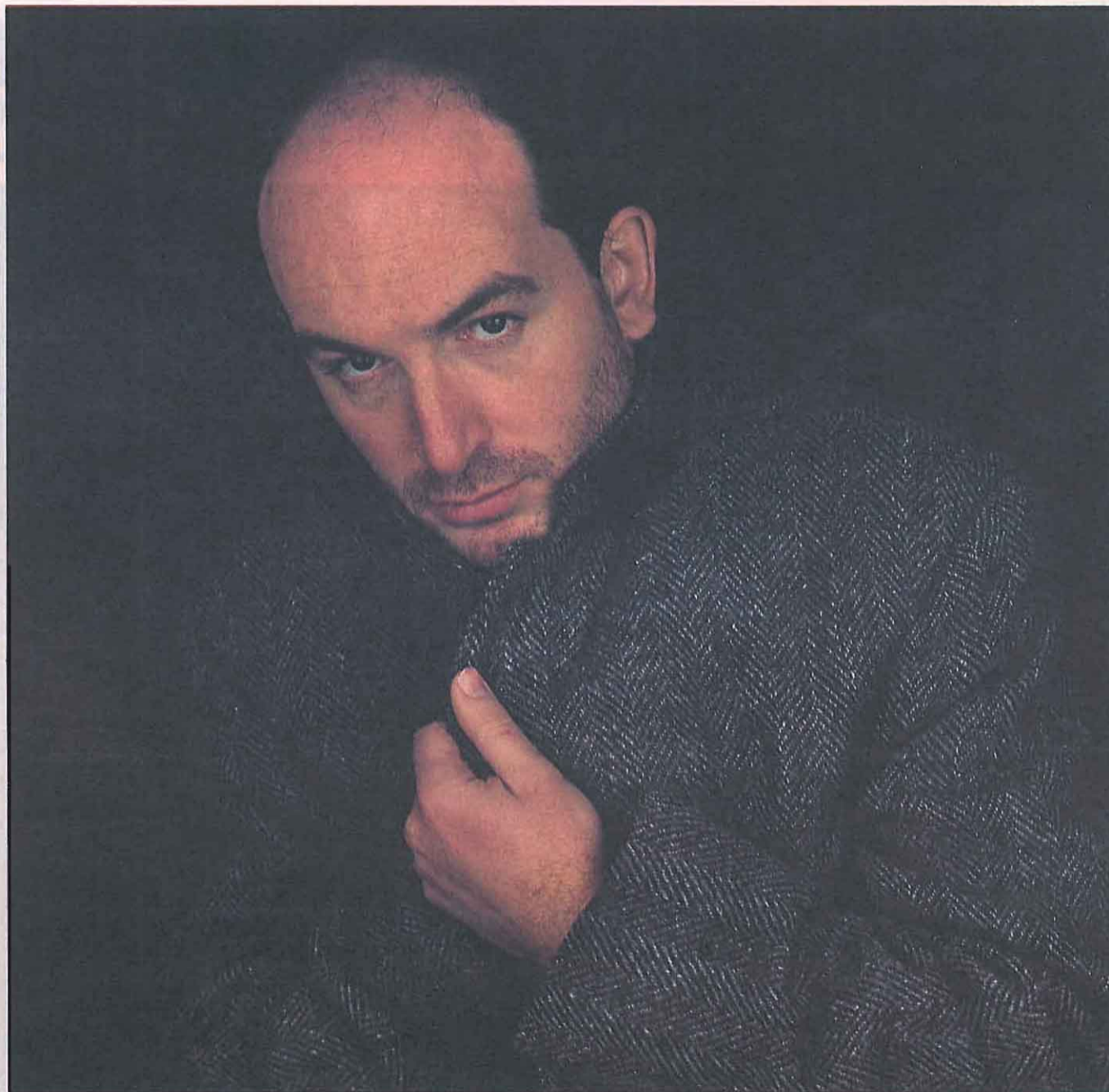

EL FUTUR EN PRESENT

DAVID CASTILLO Foto: RICARD SÁNCHEZ-VELÁZQUEZ

Francesc Ruestes

Pintor

L'artista ha aconseguit la unanimitat de la crítica en el seu retorn a Barcelona

Lexigent crítica d'art ha coincidit a destacar l'ofici i l'autenticitat d'un artista, per molts, sorgit de l'anonimat. La seva primera exposició individual a Barcelona —en la qual ha venut totes les peces— ha servit, més aviat, per recuperar el nom del que havia estat una de les grans promeses de la pintura catalana dels començaments dels vuitanta. El seu és un cas gairebé insòlit. És el llarg aprenentatge d'un jove creador que ha viscut una epopeia a través de la seva evolució. Alguns el recordàvem entre els col·lectius de joves artistes i intel·lectuals que, des de diferents plataformes i revistes, des de la contracultura i l'underground, dinamitzaven l'ensopit panorama cultural de la transició. En aquell ambient de reivindicacions i protestes, alguns manifestaven la seva agosarada vocació estètica. El mestratge fonamental de genis com Salvador Dalí, Joan Ponç o Wolf Vostell va determinar moltes de les iniciatives d'a-

quells anys. Després, durant la segona meitat dels vuitanta, Francesc Ruestes iniciaria un pelegrinatge per diferents països europeus, on aniria perfilant un estil propi i unes formes d'expressió clarament esteticistes. Del surrealisme primigeni, de dualitats i contradiccions, el pintor ha desembocat en un encreuament de tendències amb el suport de l'escultura i del collage. Ell, que sempre ha mantingut una estreta relació amb el món de la literatura, ha evolucionat des de les primeres peces més narratives cap a una concepció poètica del seu art. El viatge interior, els camins de la memòria, sembla definir els detalls d'unes peces que recullen la recreació i la reflexió sota la fredor dels metacrilats. El temps és, sens dubte, el gran protagonista. Els anys de silenci han estat de treball intens i apassionat. L'exposició és una de les grans sorpreses de la temporada. Ruestes, que se sent orgullós de guardar els pinzells de l'inigualable Ponç, és, com era el mestre, inquiet, independent i màgic.